

Samenvatting uitspraak Klachtencommissie van 9 december 2020

De klacht van klager richt zich tegen verplichte zorg in de vorm van medicatie in depotvorm en tegen insluiting in de EBK, ex artikel 8:9 Wet verplichte geestelijke gezondheidsrecht (Wvggz). Klager heeft tevens een verzoek tot opschorting van de medicatie ingediend.

- Klager verblijft binnen de instelling met een zorgmachtiging.
- Het verzoek tot opschorting van toediening van medicatie is, gelet op de actuele gezondheidstoestand van klager, afgewezen.
- Klager laat zich ondersteunen door een patiëntenvertrouwenspersoon.
- Klacht over de beslissing en uitvoering van verplichte zorg in vorm van medicatie is ongegrond.

Samenvatting

De klacht heeft betrekking op de volgende beslissing:

De klacht richt zich op de beslissing om medicatie als vorm van verplichte zorg. Klager wil geen medicatie gebruiken maar moet dit verplicht nemen. Als klager de medicatie niet slikt dan krijgt hij een injectie. Door de wijze van toediening raakt hij in paniek. De klacht over insluiting in de EBK is buiten beschouwing gelaten.

Klager verblijft binnen de instelling met een zorgmachtiging. Klager verbleef aanvankelijk met een crisismaatregel (CM) op een HIC-afdeling binnen de instelling. Aanleiding daartoe was dat klager manisch ontregeld was, grensoverschrijdend gedrag vertoonde in zijn woonomgeving, ontremd en achterdochtig was en in conflict was met zijn woonomgeving. Klager weigert binnen en buiten de instelling medicatie te nemen. Klager verblijft nu met een zorgmachtiging voor de duur van zes maanden op dezelfde afdeling. De zorgmachtiging is afgegeven om ernstig nadeel af te wenden, de geestelijke gezondheid van klager te stabiliseren of te herstellen en aan hem verplichte zorg te bieden aangezien er geen mogelijkheden voor passende zorg op vrijwillige basis zijn.

De beslissing

De commissie komt tot de conclusie dat de beslissing van beklagde om tot verplichte zorg over te gaan voldoet aan de criteria van doelmatigheid, proportionaliteit, subsidiariteit en veiligheid en dat daarom aan het gestelde criterium in artikel 8:9, lid 1 onder a. Wvggz is voldaan.

De commissie acht het besluit tot toediening van dwangmedicatie derhalve gerechtvaardigd en verklaart de klacht van klager ten aanzien van verplichte zorg met medicatie ongegrond.

Aanbeveling

De commissie constateert dat de schriftelijke aanzegging (beslissing) tot verplichte zorg op een paar punten te wensen overlaat. In de beslissing tot het verlenen van verplichte zorg ex artikel 8:9 Wvggz ontbreekt naam, vorm en dosering van de medicatie. Gelet op de inhoud van de beslissing over het verstrekken van informatie aan klager over toepassen van verplichte zorg op grond van artikel 8:9 lid 3 Wvggz, kan de conclusie worden getrokken dat het middel wel bij klager bekend was evenals naam en dosering van de medicatie. Dit vindt uitgebreid steun in de zeer gedetailleerde verslaglegging in het dossier en kan deze verslaglegging derhalve voor de omissie in de plaats worden gesteld. Dit heeft aldus de commissie geen invloed op de uitspraak.

De commissie geeft de instelling voor de toekomst mee voortaan naam, dosering, duur van de medicatie op te nemen in de beslissing tot aanzegging van verplichte zorg om te voorkomen dat vormgebreken aanleiding kunnen geven de klacht gegrond te verklaren en daarmee er dan geen vervolg kan worden gegeven aan de inhoudelijke beoordeling van de klacht in overeenstemming met de Wvggz.